

HOPP

Nr 1 vår 2020

**PLATSERNA DÄR
VI LEVER UPP**
— OM ATT HITTA HEM

TEMA **RUM**

Svenska kyrkan
UPPSALA

LÅT OSS HITTA RUM FÖR VARANDRA

Det första rummet i Uppsala var för många av oss ett studentrum och vi som bor kvar eller har kommit tillbaka bor nu i en stad som växer så det knakar.

Hur ska vi få rum för alla som vill bo här? Hur ska de nya rummen se ut? Och hur ska stadens rum, platser där vi alla rör oss, möbleras?

Hur blir det för träden, parkerna, kyrkogårdarna, cyklar, bussarna och bilarna? Det är sannernligen ett pussel att få ihop alla behov och bitar på bästa sätt.

Redan som barn börjar vi bebygga världen, i kojor i skogen eller i dataspel där alla kan bo i sina drömmhus. Kanske har människan fått en gudomlig gen för att vara medskapare till Gud, något som hos arkitekter blir särskilt tydligt?

Det lilla ordet *rum* kan leda våra tankar åt många håll och det vill vi utforska i tidningen Hopp under 2020. I det första numret kikar vi på olika sätt in i stadens rum. Vi låter som vanligt olika människor dela sin berättelse: Studenterna Sofia, Linnea, Emanuel, John och Lise som bor här några år men som kanske räknar en annan plats som hemma. Christina som kände sig hemma i Eriksberg men som inte kunde bo kvar efter renovering. Casper, Neo och Meija som har blivit hemmasittare.

Om man vänder på ordet *rum* så blir det *mur* – något som både kan stänga inne och stänga ute. Min lägenhet eller mitt rum är tryggheten när det känns otryggt i skolan eller på stan. Men om jag bara stannar inne så kan det till slut bli svårt att gå ut. Tänk så bra om man då hittar ett Vardagsrum där man känner sig välkommen, som i Gottsunda kyrka. Läs längre fram om Gottsundaborna som delar bygemenskap i storstan.

Det här tidningen delas ut före påsk och korset som Andreas skriver om drar blickarna till sig. Uppsala domkyrkas kors drar också blickar till sig – särskilt när det saknas. Tornspirorna håller som bekant på att renoveras för att de är så angripna av rost på utsidan. Vi människor, vi är mer rostangripna på insidan. På kyrkspråk kallas det synd, allt det där som får våra relationer att skära ihop. Den bästa rostbehandlingen är försoning – något som behövs i alla konflikter, vare sig vi tänker på Syrien, smältande glaciärer eller svårälskade människor.

Precis före påsk inledde Jesus sitt avskedstal med orden: *"Känn ingen oro ... I min faders hus finns många rum"* (Johannesevangeliet kap 14 vers 1).

Det som händer i Uppsalas olika rum, på torg, gator, källare, eller i parker får många av oss att känna oro. I skrivande stund flyger ett osynligt virus runt i luften och skapar oro i många av världens rum. Svenska kyrkan möblerar både finrum och vardagsrum i Uppsala. Låt oss mötas här – för samtal när det känns oroligt, för fika och gemenskap när det känns ensamt, för sång som stärker hoppet: *"Öst och väst och syd och nord, eld och vatten, luft och jord sjunger påskens psalmer"* (ur psalm 517). +

Annica Anderbrant, domprost

HOPP

Hopp ges ut med 4 nummer per år och distribueras till alla hushåll i Uppsala pastorat

Ansvarig utgivare Annica Anderbrant **Redaktör** Henrik Viberg

Redaktion Johanna Blomkvist Maria Hammarström Kajsa Måhl Dag Tuvelius Johanna Wallin

Kontakt uppsala.hopp@svenskakyrkan.se 018-430 35 00

Tidningen Hopp finns på svenskakyrkan.se/upsala/hopp

Form Lars-Erik Elebjörk **Tryck** Wikströms Tryckeri

Upplaga 82 000 ex **Distribution** Svensk Direktreklam

Trycksak
3041 0051

DEN HÄR TRYCKSAKEN ÄR
KLIMATKOMPENSERAD HELA VÄGEN
FRÅN TRYCK TILL DISTRIBUTION
AV SVENSK DIREKTREKLAM.

OSCAR VILL MÄRKAS SÅ LITE SOM MÖJLIGT

Text och foto Johanna Kult

För att allt ska fungera i domkyrka krävs många inblandade. Det kanske inte märks så mycket för besökaren, men hur går det till? Domkyrkoklockare Oscar Hahne som berättar om arbetet bakom kulisserna och om en byggnad som fortsätter fascinera honom.

Jag är domkyrkoklockare, ett uppdrag som historiskt har beskrivits som ansvaret för domkyrkans invärtes medel. Idag kallas det inre driften. Detta betyder att jag är länken mellan alla verksamheter och projekt som pågår här, berättar Oscar Hahne. Det handlar om att skapa goda förutsättningar för min personal, så att de i sin tur kan skapa så bra förutsättningar som möjligt för allt som händer i domkyrkan. Det bästa med arbetet är att få allt att fungera smidigt. Vi som arbetar bakom kulisserna försöker vara osynliga. När ingen tänker på att vi existerar har vi gjort ett bra jobb.

– Vi som arbetar här förbereder så mycket och så långt i förväg som möjligt eftersom det ger oss utrymme att manövrera. Synliga blir vi först när något inte fungerar och då har vi strategier som vi använder oss av för att inte märkas för mycket. Om någon missat att lägga fram något passar vi på medan folk sjunger och tittar i sina psalmböcker.

I domkyrkan sker gudstjänster, konserter, visningar, vanliga besök, repetitioner, underhåll och byggnadsprojekt men också vigslar, dop och begravningar. Kyrkorummet är till för alla Uppsalabor, samtidigt som domkyrkan också dels är stifts kyrka där man bland annat viger präster och diakoner, dels rikshelgedom. Större gudstjänster som gäller hela riket sker här liksom kyrkomusiksymposier, jubileer och besök av kungligheter, statsöverhuvuden, politiker, kända författare och konstnärer. Att en sådan plats också bjuder på minnesvärda händelser för de anställda säger sig nästan självt.

Kejsarbesök och historiska fynd

När jag för ett antal år sedan var vaktmästare och hade ansvar för gästboken fick vi besök av Kejsaren av Japan. Kejsaren och hans fru skulle skriva i gästboken. I det sammanhanget var jag inställd på att agera så proffsigt och omärkligt som möjligt, men den japanske kejsaren tittade på mig, tog i hand och frågade på engelska hur jag mår. Det var en särskild upplevelse.

En gammal kyrka med lång historia är en plats där historiska fynd görs och där dåtid och nutid möts. Under det nu pågående arbetet med att restaurera kyrkans tornkrön fann man i höstas ett inkapslat brev med en hälsning till framtiden från dem som var delaktiga i den stora restaureringen under Helgo Zettervall som pågick i omgångar under 1880-talet.

– När vi dricker eftermiddagskaffe sommardag här utanför kan jag få för mig att jag har semester och bli drabbad av hur vacker byggnaden är, säger Oscar. Men det finns hemskheter här också. Exempelvis finns det ett ansikte i Mennanders kor som ser helt fruktansvärt ut. Jag kan gå runt här inne, kika bland valven och taken, och fortfarande upptäcka saker jag aldrig sett förut 🙄

INNE HÅLL

Vardagsvälkommet 4

Bilfrågor 8

Så bor studenten 10

Kampen att komma ut 12

Vad är renovering 16

Kyrkorum 17

Påskbetraktelse 18

Virtuellt kyrkbygge 20

Gästkrönika: Åsa Flarup 21

Aktuellt 22

VANILJHJÄRT SCHACKSPEL OCH PLATS FÖR ALLA

TAN,

Text Henrik Viberg

Foto Anders Tukler

Café Vardagsrummet i Gottsunda kyrka startade för ungefär två år sedan och har öppet varje vardag för den som vill komma in i värmen, slå sig ner, fika och få en pratstund.

– Det här känns som en välkomnande plats för alla, säger Sophie, en av besökarna.

Det är onsdagseftermiddag och inne på kyrktorget i Gottsunda kyrka råder liv och rörelse. Musik hörs inifrån kyrksalen, borta vid fönstren som vetter mot Gottsundaskolan har Öppet hus-gruppen slagit sig ner i fåtöljer och soffor och bakom café-disken är Elisabeth i full gång med serveringen. Hon jobbar i caféet flera gånger i månaden och uppmanar oss ivrigt att prova på de hembakta vaniljhjärtan som lockande lagts upp bakom glasrutan.

– Det är lite lugnare än vanligt idag eftersom det är sportlov. I vanliga fall kommer det ofta skolbarn hit, och folk som jobbar i

området. Det kommer en del barnfamiljer och ungdomar också och många äldre.

De viktiga ögonblicken

Morris, Mattias och Torsten sitter samlade runt ett schackparti. Torsten förklarar skrattande att han själv inte är mycket till spelare, men stamgäst på caféet.

– Jag bor alldeles bakom centrum med fem minuters väg hit, så jag kommer flera gånger i veckan när vädret tillåter.

Gottsundabo blev han redan 1984.

– Jag trivs härute och låter mig inte skrämmas av allt som händer. Om man börjar leta efter problem så ser man dem snart överallt. Jag har

inte den sortens blick. Men det är klart att jag inte skulle vara glad över att hamna i en skottlossning.

Torsten gläder sig åt naturen som ständigt finns nära till hands och åt den speciella stämning som han menar finns i stadsdelen men som sällan kommer fram i nyheterna:

– Det är som en bygemenskap. Man nickar åt varandra och byter några ord även om man inte känner varandra så väl. Vissa människor här ute är så isolerade att de blir glada om man bara säger hej till dem. Det är viktigt att vi ger varandra de där sekunderna, ögonblicken som inte kostar något men betyder så mycket.

”Det är viktigt att vi ger varandra de där sekunderna, ögonblicken som inte kostar något men betyder så mycket.”

Torsten

Det här känns som en välkomnande plats för alla.

Att gästerna ger den här bilden gläder Petra Söderberg, som leder arbetet.

– Det här är en mötesplats där personer med alla typer av funktionsuppsättningar driver det hela och skapar ett slags magi i mötet med cafégästerna, säger hon. Att det är så är galet roligt! 🍀

Café Vardagsrummet

Öppet tisdag–fredag kl 13–17. Hembakt, ekologiskt och rättvisemärkt utbud. Livemusik kl 15 en fredag i månaden. Närmast: 17/4 Peter Melin och Andy Fite, 17/5 Peter Ekengren med vänner.

Glada över levande kyrka

– Man kan inte bara sitta hemma och trycka, säger Margot som tillsammans med vännerna Eva och Gunnel har slagit sig ner vid ett av borden intill.

– Och 20 kronor för kaffe och smörgås är ju ingenting, säger Gunnel.

– Det är bra att kyrkan lever här i området, säger Eva. Hon har bott i samma radhuslägenhet sedan 1973 och skrattar åt att hon nästan blivit ett inventarium i området. Bild vill de inte vara med på men pratglada är de ("vi är vaccinerade med grammonålar") och trivs gör de.

– Det är bra att detta finns. Jag känner mig välkommen så fort jag kommer in här, även i kyrksalen, säger Margot. Här är så fint. Tänk när det brann i skolan här förut, om det hade tagit eld i kyrkan också ...!

En vecka senare gör vi ett nytt besök i Gottsunda kyrka och då är

det precis det som hänt. Kyrkan har nattetid utsatts för en anlagd fasadbrand som till allas lättnad kunnat släckas fort. Det är bara om vi verkligen sniffar vi känner spår av röklukt. Många, både anställda och gäster, är upprörda över vad som hänt och samtidigt tacksamma för att kyrkan fått så mycket stöd och uppmuntran från omgivningen.

Två av dem är Anders och Sophie, som unnat sig en paus från Sophies språkstudier och sitter och småpratar över varsin tårtbit. Sophie är nyinflyttad och i full gång med att lära sig svenska. Anders är en av dem som hjälper henne och andra som besöker kyrkans språkcafé.

– Caféet är en väldigt fin idé och föreståndaren Petra gör verkligen ett jättebra jobb. Det här är en fantastisk kyrka, säger Anders.

– Jag blir glad varje gång jag kommer hit, säger Sophie. Alla jag möter är kärleksfulla och bryr sig verkligen.

Hur självklart är det egentligen att bilen ska få plats? Vi tänker kanske inte alltid på att bilen tar utrymme från mycket annat. Men det gör den. Möt två forskare som intresserar sig för varför.

Det är torsdagsmorgon. Jag hade kunnat ta bussen, den går i princip direkt från min dörr hela vägen fram, eller så hade jag kunnat cykla, men i stället tar jag bilen. Kör till parkeringen allra närmast Sveriges lantbruksuniversitet (SLU). Skannar den stora parkeringsytan som redan är full av bilar. Det finns över 1 100 parkeringsplatser på SLU:s campus

i Uppsala, ungefär en p-plats per varannan anställd.

Till slut hittar jag en ledig parkering norr om campus och småspringer ett par hundra meter till entrén till Ulls hus där ekonomiprofessor Rob Hart och postdoktor Tingmingke Lu väntar. Vi ska prata om bilvanor, och om de går att bryta.

– Varför är det så svårt att lämna bilen hemma? undrar jag med andan i halsen. Min fråga handlar om valet

KOLLA DÄCKAVTRYCKET — EN FRAMTIDSFRÅGA

Text Matilda Nilsson Foto Patrik Lundin

att ta bilen som jag gör som individ, men de båda forskarna inom miljöekonomi är mer intresserade av att titta på vilka övergripande mekanismer som påverkar hur många som äger bil och hur långt vi kör med dem.

Parkering – en känslig fråga

– Att vilja minska sitt eget klimatfotavtryck är bra, men det kommer inte att lösa klimatproblemet. Vi behöver politiker som fattar principbeslut som ger oss incitament att agera på rätt sätt, säger Rob Hart.

Han och Tingmingke Lu forskar kring om det med olika styrmedel går att minska antalet bilar i städerna. Projektet finansieras av Naturvårdsverket och ambitionen är att hitta fungerande metoder för att kunna klara det högt ställda klimatmålet för transporter i Sverige. Specifikt tittar forskarna på effekten av olika policys, till exempel när det gäller parkering.

Men parkeringsfrågan är känslig. När Uppsala kommun började ta betalt för parkeringsplatser i Luthagen lät inte reaktionerna vänta på sig. Få saker engagerar så som bilar.

– Folk hatar att betala för parkering, säger Rob Hart med glimten i ögat. Det finns en attityd att man har rätt att göra vad man vill med sin bil och att arbetsgivare och kommun ska förse en med möjlighet att ställa bilen gratis där det är smidigast för ens egen del.

Själv vänder han på perspektivet:

– Att bjuda på parkering på gatan är ett slags subvention av bilägandet. Det kostar kommunen att tillhandahålla plats till parkering i stället för att till exempel bygga hus. Bara de som äger bil får del av de pengarna, inte de som cyklar eller tar bussen.

Tittar på trenderna

Än har forskningsprojektet bara börjat, men redan har man sett en del olika trender runt bilägande. I storstäderna Stockholm, Göteborg, Malmö och Uppsala går andelen bilar per invånare ned något, men i de näst största städerna ökar andelen bilar.

Rob Hart funderar på om kollektivtrafiken i storstäderna har förbättrats och att det kan driva på utvecklingen. Samtidigt ökar det totala antalet bilar i Sverige. Det kan ha samband med konjunkturen och befolkningsökningen i storstäder som Uppsala.

– Vi har också fler gröna bilar. Vilka faktorer som avgör vilka sorters bilar vi köper är också intressant, säger Tingmingke Lu.

Själv cyklar, går eller åker han numera buss till jobbet. Men när han skrev sin avhandling vid ett universitet i Ohio i USA körde han alltid bil.

– I USA och på många andra ställen finns ingen kollektivtrafik och det är omöjligt att cykla.

Stadsplaneringen påverkar valet av transportmedel, precis som politiska policybeslut kan göra.

Tingmingke har tagit fram statistik som visar att fler tog steget att köpa laddbara hybridbilar i slutet av 2015 när premien var högre. Samtidigt är det inte säkert att det löser klimatfrågan globalt att fler svenskar väljer en miljövänligare bil. Enligt en ny rapport från Konjunkturrådet blir det mindre grön el över för Sverige att leverera till Polen och Tyskland när fler kör elbil i Sverige. Det i sin tur leder till att mer el produceras i de ländernas kolkraftverk.

Cykel bäst på kort sikt

– Vill man vara supermiljövänlig på kort sikt så är det bättre att byta till cykel eller elsparkcykel än att köpa en Tesla. Men på lång sikt kan vi lyckas uppnå ett nollutsläppssamhälle där folk kör elektriska bilar, säger Rob Hart.

Vi går ut för att fotografera på parkeringen. Långa rader av fordon. Ett fåtal av parkeringsplatserna är reserverade för laddbara bilar.

Min egen bil står långt där borta i myllret av fordon. Jag hade kunnat ta bussen eller cyklat i morse, bättre både för min egen hälsa och miljön, men i stället tog jag bilen.

Busshållplatsen är precis utanför Ulls hus. Till min parkeringsplats är det ett par hundra meter kvar att gå. ➕

Så många kan parkera i Uppsala

I Uppsala kommun finns omkring 10 000 allmänna parkeringsplatser. Därtill finns bland annat parkeringsgarage tillhörande privata aktörer. I staden finns också över 13 000 cykelställ.

Källa: Uppsala Parkerings AB och Uppsala kommun.

ATT BO SOM STUDENT

Text och foto Matilda Nilsson
Foto Lise Henrik Viberg

– EN FRÅGA OM ATT FÅ RUM

Varje termin kommer tusentals nya studenter till Uppsala, men det första de möts av är bostadsbristen i staden. Att få tag på ett förstahandskontrakt kan ta flera år. Vi har träffat ett gäng studenter och hört hur de hittade hem i Uppsala.

NEJ TACK TILL FLOGSTAVRÅLET

Lise Wenner är utbytesstudent från Frankrike. Utan bostad hade hon inte kunnat studera i Sverige. Nu provar hon studentlivet i Flogsta, men Flogstavrålet skulle hon klara sig utan.

Exakt klockan 22 skriker studenterna i Flogsta ut sin ångest. Flogstavrålet är en långvarig tradition. Men inte för Lise, 20.

– Jag har bara varit med på Flogstavrålet en gång. Det räckte. Jag behöver inte det.

Lisa är antagen vid Uppsala universitet via det internationella utbytesprogrammet Erasmus och ansökte om bostad i samband med utbytet. Hon kommer från Strasbourg i

östra Frankrike och läser just nu engelska. Nästa år vill hon studera utbildningsvetenskap.

Lise fick ett rum i en korridor i ett av höghusen i Flogsta. Där har hon eget sovrum, badrum och garderob, men delar kök med elva andra studenter.

– Det är trevligt att bo med andra utbytesstudenter, men det är svårt att hålla rent. Numera städar jag köket under mina städveckor och försöker att inte störa mig på att det är smutsigt de andra veckorna, säger hon.

– Jag gillar atmosfären i Flogsta, det är ett trevligt område med små trevliga butiker, en billig cykelverkstad och affären i området är inte så dyr.

FÖRST BOSTAD, SEDAN PLUGG

Som ny student var bostadsfrågan problemfri för Emanuel Belew.

– Jag började jobba via kommunens vikariepool för skolor direkt efter gymnasiet, säger Emanuel.

Han sparade ihop pengar till en tvåa på 58 kvadratmeter, men första året hyrde han ut lägenheten och bodde kvar hemma.

– Det var för att inte behöva ta studiemedel, men sedan ledsnade jag på det.

Nu bor han ihop med en kompis i sin lägenhet på östra sidan stan.

JAKTEN PÅ ETT BOENDE

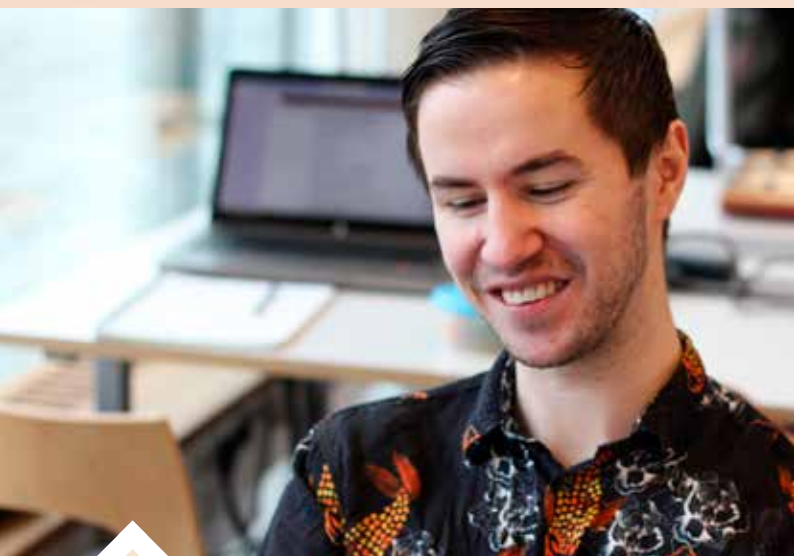
Snart blir Linnea, 23 år, bostadslös igen. Hon är åter på jakt efter ett hem i Uppsala.

– Jag letar boende nu, det går så där. Jag kollar med kompisar, i olika Facebook-grupper och på Blocket.

I mars går hennes andrahandskontrakt ut. Än har hon inte hittat någon ny bostad.

– Jag är kräsen också. Jag vill inte betala så mycket och vill inte bo så långt bort.

Men jag har en bror i Uppsala som jag kan bo hos, så det känns inte som om jag blir hemlös, säger Linnea Andersson som läser första terminen på Fysioterapeut-programmet.

SOFIA FICK FÖRSTAHANDSKONTRAKT

Hon har pendlat och bott i andra hand. Men efter ett års studier fick Sofia Pihlblad, 21, ett första hands-kontrakt (!) på en lägenhet i Gottsunda.

– Nu bor jag i en stor etta på 34 kvadratmeter med helt ok hyra, säger Sofia.

Adressen på Bandstolsvägen skulle avskräcka en del, men inte Sofia.

– Jag påverkas inte av allt jag hör om Gottsunda. Det händer lika mycket överallt, inte minst i Stockholm, säger hon.

Många Uppsalastudenter vill bo centralt, men för Sofia är läget perfekt.

KOLLEKTIVET SOM EN NY FAMILJ

John Alenius, 21, är från Lycksele i Västerbotten. Han hade sina fördomar om hur det kunde tänkas vara att bo i kollektiv.

– Jag är en skeptisk norrlänning så jag trodde att folk skulle stjäla varandras mjölk, men att bo i kollektiv är helt fantastiskt. Vi är en stor mysig familj.

I kollektivet, ett rött hus i Kåbo som de hyr av ett äldre par, bor sex killar och en tjej.

– Man skulle ju kunna tro att det skulle vara problem med städningen när alla har flyttat hemifrån till kollektivet, men det funkar bra. Det började med att alla gnällde bakom ryggen på varandra. Nu sitter vi ned någon gång i månaden och pratar om det är grejer som behöver åtgärdas. +

NÄR DET ÄR EN KAMP ATT KOMMA UTANFÖR DÖRREN

Text Matilda Nilsson

Foto Patrik Lundin

De tre syskonen kämpar för att komma tillbaka till skolan, ett steg i taget. De är några av Uppsalas hemmasittare, elever som inte dyker upp på lektionerna. Och även om det för många kan ta tid så lyckas de flesta ta sig tillbaka.

För syskonen Casper, Meja och Neo har det blivit vardag att vara hemma när klasskompisarna är i skolan. De är i olika högre grad skolvägrare, hemmasittare.

– Hade man kunnat gå till skolan som alla andra så hade man gjort det, men det går inte, säger Meja, 15 år. Hon har långt hår och svarta kläder. Också bröderna Casper, 18 år, och Neo, 13 år, är klädda i svart.

Skolfrånvaron startade i samma ålder för alla tre syskonen. När de började fyran blev det omöjligt att ta sig till klassrummet.

– Det blev snurrigare och rörigare i skolan med olika lärare, olika salar och högre prestationskrav, säger mamma Malena Roug.

Hon har håret uppsatt i tofs och har stängt av teven i vardagsrummet för att samla sina tre äldsta barn i soffan. I vanliga fall hänger de mest på sina egna rum när de är hemma om dagarna.

Casper spelar Fortnite på sin dator. Han har blivit så skicklig på spelet att han vunnit tusenlappar.

Neo tittar på YouTube på mobilen eller spelar Rainbow Six Siege, ett stridsdataspel inspirerat av en Tom Clancy-novell.

Och Meja, 15 år, sover till sen eftermiddag.

– Jag går upp klockan 15 för då slutar kompisarna skolan och vi kan snacka på Snapchat. Först äter jag och sedan går jag ut med kaninerna och så gör jag inget mer, berättar hon.

De fluffiga kaninerna Albin och Tindra är nattdjur, liksom sin matte Meja. Hon somnar först klockan 6 på morgonen. Den här onsdagsförmiddagen har hon sovit två timmar. Bleka solstrålar strilar in genom fönstren på fjärde våningen. Familjen med fem barn bor i en stor lägenhet vid Stenhagens köpcentrum.

Går inte att tvinga barnen

Casper har diagnoser adhd och asperger, Neo har adhd och utreds för asperger och Meja utreds för adhd och autism.

– Det är viktigt för omgivningen att förstå att det går bara inte att tvinga dem till skolan. ”Du måste visa vem som bestämmer”, har jag fått höra. Men ska jag bära min 15-åring till skolan så att hon får ångest? frågar Malena.

För syskonen inleddes frånvaron med vissa ämnen. Casper började skippa bilden och idrotten. Var det NO på schemat så kom inte Neo den dagen.

För Meja var det matten.

– Jag missade mycket och kom efter. Sedan när man kommit efter så mycket blir kraven för höga.

Meja fick höra att "nu får du jobba jättehardt för du ligger efter".

Hon fick ont i magen och började må illa, kunde inte gå till skolan. Som många andra föräldrar med barn som börjar skolvägra tog Malena kontakt med vården för att undersöka om Meja led av någon sjukdom. Till slut förstod hon, Meja hade ångest.

Meja har nu varit hemmasittare av och till i fem år. Tillvaron blir mer och mer isolerad. När hon inte är i skolan så förlorar hon sina vänner. Hon har bara två klasskompisar kvar som hon träffar ibland.

– Jag har tråkigt. Jag vet inte vad de andra i klassen tror. Men att inte jag går i skolan är inget jag vill.

Det är små hinder som stoppar.

– Ska jag till skolan så måste jag gå upp tidigt, och måste äta frukost direkt, men om till exempel det som jag tänkt ut att jag ska äta inte finns så ger jag upp. Det får inte bli fel på morgonen.

Mejas bild av skolmiljön är dyster.

– Det är kaos mest, elever som springer runt och skriker, säger hon.

Även det sociala samspelet är ansträngande.

– Jag var jätterädd för att vara ensam på skolan, sitta själv på rasten eller på lektionen.

Som förälder till hemmasittare går mycket av Malenas tid åt till att sitta i korridoren och vänta, gå på möten, ständigt vara närvarande och stand by.

Hon är just nu hemma med sitt yngsta barn, ettåriga Hailey som krupit upp i Neos famn. Hade Ma-

lena inte varit föräldraledig vet hon inte hur hon hade fått tillvaron att gå ihop.

– Det har varit massvis med motgångar hela tiden, säger hon.

En utmaning att komma utanför dörren

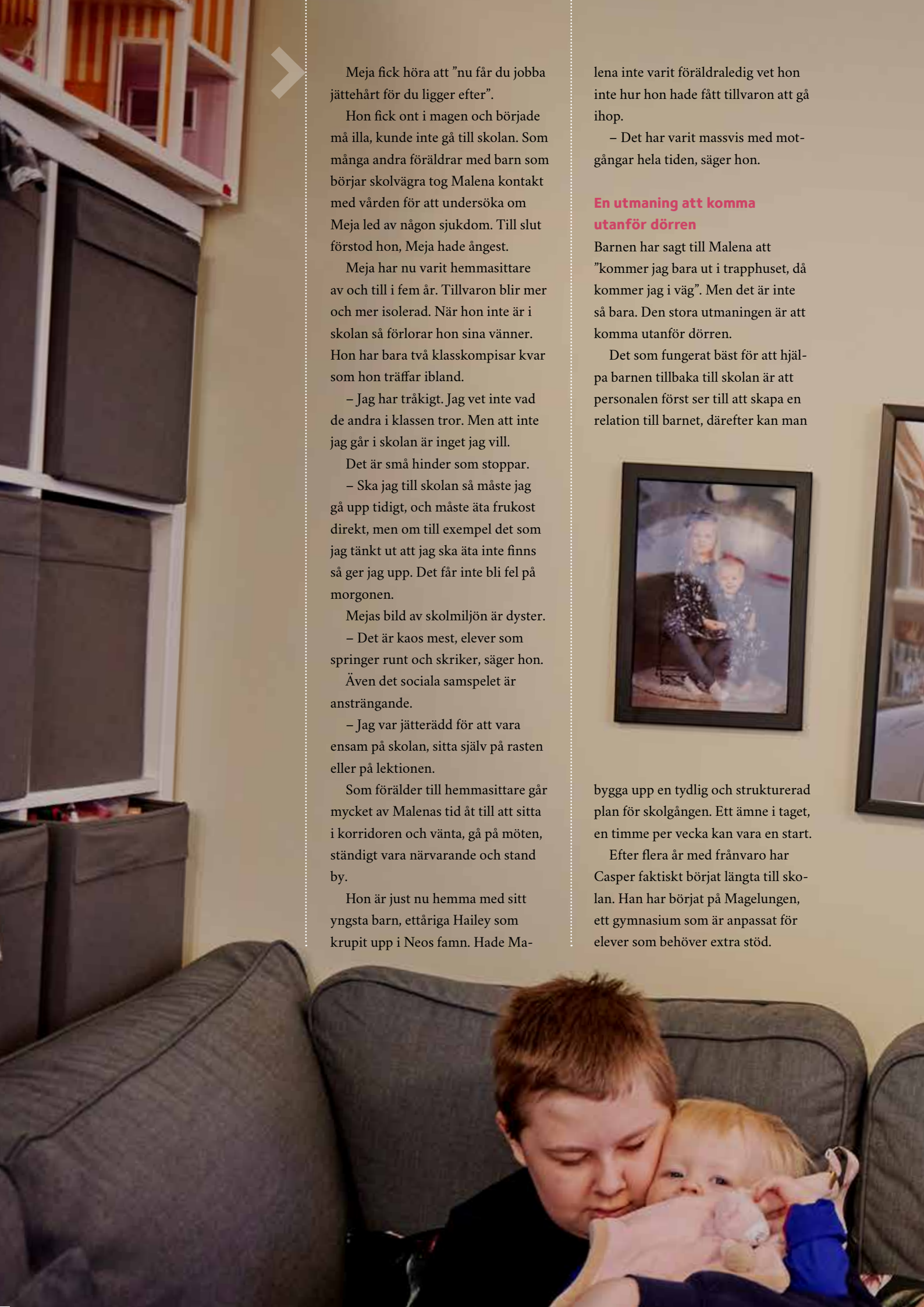
Barnen har sagt till Malena att "kommer jag bara ut i trapphuset, då kommer jag i väg". Men det är inte så bara. Den stora utmaningen är att komma utanför dörren.

Det som fungerat bäst för att hjälpa barnen tillbaka till skolan är att personalen först ser till att skapa en relation till barnet, därefter kan man

bygga upp en tydlig och strukturerad plan för skolgången. Ett ämne i taget, en timme per vecka kan vara en start.

Efter flera år med frånvaro har Casper faktiskt börjat längta till skolan. Han har börjat på Magelungen, ett gymnasium som är anpassat för elever som behöver extra stöd.

– Avgörande för mig blev när jag fick skolskjuts, jag oroade mig för hur jag skulle komma till skolan, men nu åker jag skoltaxi, berättar Casper.

Han har en stolthet i rösten. Han vill öka sin tid i skolan.

– Ja, du längtar dit, trots att skolan varit pest i många år, säger Malena.

Neo tar ordet och berättar att han nu gått från att vara tre dagar i veckan i skolan till fyra. Det är fortfarande kämptigt och tufft, men han tar stora kliv framåt.

– Jag är ändå på väg tillbaka, säger Neo.

skolan. Ibland får barnen hem någon bok att studera hemma, men det blir lätt för otydligt.

– Det måste finnas en tydlig plan och ingen osäkerhet om vad man ska göra. Jag vill inte ha meningslösa låtsasuppgifter bara för att göra något, säger Meja.

Har ett stöd hos varandra

Som förälder till hemmasittare har Malena ofta fått höra: "Förbjud internet, låt inte barnen spela."

– Men om man inte har internet, vad ska man göra? Ska jag sitta och

stirra in i en vägg hela dagarna? undrar Meja.

– Då börjar man tänka för mycket på saker och så får man ännu mer ångest, fyller Casper, men fortsätter:

– Nu har jag börjat tycka det är tråkigt att spela. Det är mest ett tidsfördriv.

Till hösten hoppas Meja få börja på Magelungen, precis som Casper. På något sätt har hennes tillvaro underlättats av att storebrorsan haft liknande svårigheter med skolgången som hon.

– Det känns ju mer okej att jag kan vara hemma när jag vet att min storebror kan det.

Syskonen pratar nästan aldrig med varandra om sin tillvaro som hemmasittare. Ändå tycks de ha ett stöd hos varandra. Och var och en tar de

nu ett litet steg i taget tillbaka till utbildningsmiljön. +

Helst skulle familjen ha hemundervisning, men där har de inte fått gehör. Trots att många skoluppgifter görs på dator så ska de utföras i

Hemmasittare – barnen som inte går i skolan

Till skillnad mot elever som skolkar vissa strötimmar, kanske för att revoltera, vara regelbrytare och hänga med kompisar, så stannar hemmasittarna hemma och har långvarig, sammanhängande ogiltig frånvaro från skolan. Många hemmasittare lider av ångest eller depression. Bland hemmasittarna finns elever med neuropsykiatriska funktionsnedsättningar (NPF), som till exempel adhd och diagnoser inom autismspektrum, som Aspergers syndrom.

I gruppen hemmasittare finns även sårbara barn som helt enkelt blir uttråkade i skolan. Därtill drabbas en liten grupp barn som gått in i väggen, det vill säga har utmattningsdepression.

Det kan ta mellan några månader till flera år, men de flesta hemmasittare kommer faktiskt tillbaka till skolan.

Källa: Martin Karlberg, forskare i didaktik vid Uppsala universitet och Riksförbundet Attention.

RENOVRÄKNING

Text Johanna Wallin Foto Pernilla Sjöholm

Uppsala växer. Staden brer ut sig åt alla håll, nya stadsdelar byggs, andra förtätas och rustas upp. Människor flyttar till staden, inom staden och bort från staden. I Uppsala byggs flest bostäder per capita i hela landet. Men finns det plats för alla?

Det finns en bild av att hyresrättsinnehavare är folk som inte har så mycket pengar, bottenskrapet så att säga. Som hyresgäst är du underförstått temporär och då är det väl inte så noga om du tvingas flytta. Men en hyresrätt är inte bara en lägenhet, för mig var den mitt hem, säger Christina, 68 år.

Tills nyligen bodde hon i Eriksberg. Dit flyttade hon från Kvarngärdet när det området skulle renoveras och hyran höjas till en nivå som Christina inte hade råd med.

– Jag hade tur och fick en dubblett på 39 kvm i Eriksberg, och där bodde jag i drygt tio år. Jag trivdes fantastiskt bra, det är ett fint område med naturen nära omkring.

Men så för fem år sedan, strax före jul, damp det ned en ny plan för Eriksberg i brevlådan. Stadsdelen skulle utvecklas, med ombyggnationer och förtätning som skulle ske i etapper under många år.

– Folk blev jätteoroliga för vad det här skulle innebära, även jag. Det skulle garanterat bli högre hyra eftersom min kokvrå skulle göras om till ett litet kök, vilket innebär en standardhöjning.

Christina menar att renovering behövs, men hon och många andra hyresgäster motsatte sig att de saknade inflytande i processen.

– Husen är från 60-talet och självklart ska fastighetsägaren sköta om

sitt bestånd. Många gladdes åt att få fina renoverade lägenheter. Men det är mycket som ingår i normalt slitage, som inte hyresgästerna ska behöva betala extra för. Och man kan renovera gamla kök och byta mattor utan att lägga in det dyraste materialet. Jag kan inte heller begripa varför de ska smälla upp höghus på grönområden mellan befintliga hus, istället kunde de bygga på parkeringen mot gatan.

Christina pratade med hyresvärdens som representant för sitt trapphus, gick på möten och engagerade sig i den lokala hyresgästföreningen.

– Till slut var det allt vi pratade om. Vem jag än träffade, i affären eller i tvättstugan, var det som att vrida på en kran, alla hade behov av att prata. Äldre damer som bott i området sedan det byggdes var oroliga över att förlora hela sitt sociala nätverk, andra ville veta vad som skulle hända med skogen i närheten. Bristen på tydlig information var det värsta.

Ohållbar situation

Processen pågick under flera år och för Christina började oron ta sig fysiska uttryck. Hon sov dåligt och den konstanta stressen satte sig som spänningsvärk i skulderna. Situationen blev ohållbar och till slut såg hon ingen annan utväg än att flytta.

– Dels skulle jag få en hyra jag inte kunde betala, dels skulle jag behöva bo mitt i en byggarbetsplats i många år framöver på grund av den plane-

rade förtätningen. Jag hade ingen chans att få en bostad jag hade råd med i Uppsala så jag sökte lägenhet i en närliggande stad, där jag bara hade varit två gånger tidigare.

När höjd hyra till följd av en renovering i praktiken blir en vräkning. Så förklarar forskare begreppet renovering, ett ord som förekommer allt oftare i diskussioner om bostadssituationen i städer som växer. Boverket hävdade i en rapport, *Flyttmönster till följd av omfattande renoveringar* (2014), att renoveringar av både privata och kommunala hyresbestånd leder till hyreshöjningar som innebär att människor som annars skulle bo kvar flyttar. Det är enligt rapporten främst de med lägst inkomst som måste flytta, vilket riskerar att öka segregationen. Bland dem som bor kvar kan bostadsbidrag och försörjningsstöd bli nödvändigt för att klara hyran.

Mötesplatser för utsatta

Kyrkans diakoner möter i sitt arbete människor i utsatta livssituationer, däribland de ekonomiskt mest sårbara. I Uppsala var diakoner bland de första som slog larm om att kraftiga hyreshöjningar efter ombyggnationerna i Kvarngärdet och Gränby riskerade att tränga bort boende som inte hade råd att bo kvar. På senare tid har den planerade utvecklingen av Eriksberg och Sivia torg väckt oro för att samma sak ska hända där.

– På mikronivå försöker vi ordna mötesplatser och skapa gemenskap för dem som lever i utsatthet på olika sätt, där bostadssituationen ofta är en nyckelfaktor, berättar Harriet Sundström som är diakon och enhetschef i Uppsala domkyrkoförsamling.

– Samtidigt går det inte att bemöta den här frågan utan att också titta på makronivån, där den bostadspolitiska situationen i Uppsala och landet har försumrats länge. Priser för både bostads- och hyresrätter har skenat iväg på egen hand, vilket inflationen i övrigt inte gjort, och det riskerar hela välfärden. Alla har rätt att bo någonstans under drägliga förhållanden, det är en mänsklig rättighet.

En bostad är så mycket mer än tak över huvudet. Ett hem. En plats som är trygg. Att lämna sin bostad är att bryta upp från grannar, barnens skola, den lokala matbutiken – ett socialt sammanhang. Ett äventyr för den som valt det, men en tragedi för den som inte ser någon annan utväg. +

Några månader efter flytten trivs Christina bra i sitt nya hem och börjar lära känna staden hon bor i. De fysiska besvären är borta.

– Men jag saknar Eriksberg och hade jag fått välja hade jag bott kvar.

TIONDEBODEN – SOM EN LOKAL BANK

Text och foto Märten Löfgren

KYRKKORUM

Vid Vaksala kyrkas bogårdsmur står en tiondebod eller som det också kallas ett kyrkohärbärg. Den vackra tioendeboden i tegel från 1400-talet berättar om en tid då den lokala kyrkan och församlingen hade samma roll som kommunerna har idag fast i mindre skala. En del av tiondet, den kyrkliga skatten, bekostade prästens lön men denna del av tiondet förvarades i den så kallade tioendeladan. Det som förvarades i tiondeboden disponerades alltså av de bosatta i församlingen.

Sädestionde och kvicktionde

Tiondet betalades med olika sorters jordbruksprodukter eller andra varor. Enligt Upplandslagen från 1350 betalades sädestiondet med råg, vete, lin, hampa, rovor, ärtor, bönor och humle. Det så kallade kvicktiondet kunde betalas med grisar, gäss, kalvar, lamm, fisk och gråverk (ekorrems vinterpäl). De personer som inte odlade något, som hantverkare, kunde betala med kontanter.

I tioendeboden förvarades den delen av tiondet som dels skulle gå till kyrkobyggnaden och dess underhåll, men som också var avsatt för de bosatta i församlingen.

Under nödår kunde nödställda jordbrukare i församlingen få del av säden som förvarades där och ofta gick en del av det till bygdens fattigvård. Men man kunde som boende i församlingen också låna av tiondet. På så sätt fungerade den lokala kyrkan som en bank.

Ansvar för medmänniskan

Tiondet utvecklades genom århundradena. I samband med reformationen tog kronan, det vill säga staten, hand om två tredjedelar av tiondet medan prästen och den lokala församlingen fick behålla resten. Tiondet avskaffades 1910 men fortfarande finansieras Svenska kyrkan genom avgifter och då som nu tar den lokala kyrkan och församlingen ett socialt ansvar för medmänniskan.

Vaksala hembygdsförening disponerar idag tiondeboden vid Vaksala kyrka. I boden finns en del av hembygdsföreningens samlingar och boden brukar visas varje sommar. Under sommaren 2020 visas tiondeboden varje tisdag kl 11–14 med start 23 juni till och med 11 augusti. +

VÄGEN TILL GEMENSKAP

Text Andreas Holm, präst Illustration Lovisa Axellie

En vän kom fram till mig, sträckte fram vänster hand och ville visa mig något. På pek fingret såg jag det, mitt mellan knogen och leden, där var ett kors inristat i huden. Litet och enkelt utformat i svart, som om hon använt en bläckpenna, även om det var professionellt gjort av en tatuering. Jag vet att hennes livsberättelse rymmer svek, lögn och år av hårt missbruk med allt som det kan föra med sig. Berättelsen rymmer uppsagda hyresavtal, brutna relationer till barn och familj – ja, brända broar i alla riktningar. Ett par år efter millennieskiftet personifierade hon begreppen utblottad och trasig.

Så såg jag korset där på hennes vänstra pekfinger. Jag förstod varför hon hade låtit tatuera in det, och tänkte att min livsberättelse är helt annorlunda än din, och ändå är mitt behov av att bära ett kors samma som ditt. Vi behöver bägge korset i våra liv. Att bära ett kors och gå korsets väg är att vandra en väg mot försoning. Det handlar varken om att alla problem försvinner, eller att smärtan inte finns kvar, det handlar om att kunna se på sitt liv med tacksamhet – inte

för att livet blev som vi tänkt oss, utan för att det blev som det blev – och kunna se spåren av Guds närvaro mitt i allt. För mig är att bli försonad ett mycket högre mål än att bli lycklig eller rik, och korsets fyra armar visar på hur försoningen omfamnar hela livet.

Att leva i försoning handlar om upprättad gemenskap med mig själv, med andra människor, med skapelsen och med Gud. Att få komma hem till sig själv och bli hemmastadd i sin egen kropp är en lång resa för många av oss. Korsets första arm handlar därför om att kunna stå framför spegeln och kunna säga ”helt ok”, och så vandra försoningens väg. Korsets andra arm handlar om att våga söka försoning med människor där relationen blivit bruten under vår livsvandring. Det är inte alltid möjligt, men att få återse en familjemedlem efter många års bruten kontakt är att vandra försoningens väg.

Korsets tredje arm sträcker sig ner mot marken. De senaste åren har vårt behov av försoning med naturen aktualiserats. Människans brott mot

skapelsen är brutalt, och att vi nu kollektivt sakta men säkert börjar omvärdera gamla vanor är att gå försoningens väg. Korsets fjärde arm pekar upp mot himlen. Gud visar genom att bli människa att det är här hos oss som Gud bor, och ändå tror vi så ofta att Gud är långt borta. Jesus kors handlar i grund och botten om detta, att gemenskapen mellan Gud och människa upprättas.

Att leva i gemenskap med Gud är att vandra försoningens väg. Den vägen har min vän med korset på sitt pekfinger vandrat de senaste åren. Hon har genom det fått en ny syn på sig själv, återupprättad gemenskap med sina barn, står i meningsfulla uppdrag och kan kalla Gud sin närmaste vän. När den kristna kyrkan samlas till sin största högtid, påsken, samlas vi kring Jesus kors. Där börjar försoningens väg. ✚

Läs gärna

Sv Ps 738 vers 1 och 2

Påskens evangelium
enligt Lukas: Luk 22:1–24:49
enligt Matteus: 26:17–28:10

UPPSALA DOMKYRKA BYGGDES PÅ TRE VECKOR

Ja, virtuellt alltså. I äventyrsspelet Minecraft kan du utforska och vara delaktig i skapandet av en värld som utgörs av kuber. Ebbe Zackariasson, 17 år, har skapat i spelet så länge han kan minnas och nu har han byggt Uppsala domkyrka.

Hej Ebbe! Wow, vad häftigt. Vem är du?

– Jag är 17 år och går i tvåan på Katedralskolan. Arkitektur och historia har alltid varit två av mina många intressen. Jag har också spelat och byggt i Minecraft så länge jag kan minnas.

Var det klurigt att bygga Uppsala domkyrka i Minecraft? Hur har du gått tillväga?

– Jag har använt många foton från olika vinklar och kartor över domkyrkan för att få dit alla detaljer. Det klurigaste var att få proportionerna att se bra ut. Det slutliga bygget är ett resultat av många justeringar fram och tillbaka. Många delar av domkyrkan upprepas flera gånger över fasaden, till exempel fönster och strävpelare. Detta gjorde det möjligt att snabba på bygget genom att bygga ett parti och kopiera det på alla ställen där den delen finns.

Hur lång tid tog det att skapa?

– Det mesta byggde jag under jullovet men jag har finjusterat och gjort om delar på eftermiddagar och helger. Det mesta av bygget genomfördes under tre veckor.

Hur kommer det sig att du ville bygga just domkyrkan?

– Jag har alltid tyckt om domkyrkan och i och med att jag lärt mig mer om dess långa historia av bränder och ombyggnationer tyckte jag att det skulle vara kul att försöka bygga den i Minecraft. I processen har jag hittat många intressanta detaljer och "fel" i domkyrkan som jag försökt återskapa så exakt det går.

Något specifikt "fel" som du återskapat?

– En mycket speciell detalj som jag aldrig lagt märke till innan jag började bygga var att strävpelarna är olika på nordsidan och sydsidan. En annan detalj är att det i ett kor är smalare fönster än i resten av domkyrkan. Alla dessa fel har såklart sin förklaring i domkyrkans historia av ombyggnationer och restaureringar, men vid en första anblick ser det lite lustigt ut.

Är det någon detalj som du är extra nöjd med?

– Domkyrkans portar är jag mest nöjd med. Trots den relativt lilla skalan, som ofta ställer till det i Minecraft, tycker jag att jag lyckats bra med just dem.

Hur många kuber gick åt totalt?

– Spelet räknade antalet block till nästan 80 000.

Blir nästa steg att bygga domkyrkan invändigt?

– Jag ska absolut försöka bygga interiören, jag har redan börjat testa lite hur man kan bygga vissa detaljer, som till exempel ljuskronorna. Men ett sånt projekt är stort. Det finns så mycket fina detaljer och målningar. +

DE BÄSTA RUMMEN KITTLAR FANTASIN

Text Åsa Flarup Källmark, arkitekt SAR-MSA,
Domkyrkoarkitekt Uppsala domkyrka

Foto Jocke Gustafsson

MÅNGA BARN BYGGER KOJOR och vet hur man ska göra det. Förmågan att skapa ett mysigt och tryggt rum är instinktiv, kanske medfödd. De bästa livsmiljöerna, vare sig vi är inomhus eller utomhus, är de som är lika spännande som barndomens koja. Där vi får känna oss lika trygga som vi var under köksbordet med väggar byggda av filter.

En arkitektkollega, Henrik Lehman, sa en gång att han gillar att arbeta med kyrkor för att de är våra viktigaste icke-kommersiella rum. När jag citerade det vid ett samtal med kulturchefen och bibliotekarien Christer Hermansson i Strängnäs sa han:

– Nä, det är det biblioteken som är.

Rumstyperna har någonting centralt gemensamt. Det är miljöer där vi tillåts att vara oss själva, inte som konsumenter eller producenter.

Under min uppväxt tillbringade jag en stor del av min fritid i just kyrkor och bibliotek. Jag är uppvuxen i Skaraborg, mer specifikt i Tidaholm, som i dag har 8 000 personer i tätorten. Tidaholms stadsbibliotek inryms i ett kulturhus som byggdes 1897. Vulcan, som då var en av världens största tändsticksfabriker, lät uppföra den stora byggnaden för sina arbetare. Som liten flicka var jag ofta där. Jag lånade så många böcker man fick, flera gånger i veckan. Jag kan fortfarande känna doften av böckerna i kombination med byggnadens storslagenhet. Biblioteket erbjöd bildning och äventyr. Väl hemma på mitt eget lilla rum gick jag in i de olika världar som böckerna rymde.

I Skaraborg står de medeltida kyrkorna tätt. När jag i tonåren blev körsångare besökte jag kyrkorna ofta. Kyrkorummen var som tidskapslar från en annan tid. Jag fick mina behov av skönhet och ordning och reda tillfredsställda i dessa miljöer, samtidigt som de kittlade min fantasi.

Biblioteket och kyrkornas tidlöshet stod i total kontrast till 1960-talets rivningshysteri där gamla vackra miljöer fick ge vika för Konsumlador i vitt mexitegel. Min fascination för rumslig skönhet upplevdes som en egenhet i den lilla staden Tidaholm. När jag tänker tillbaka är det kanske inte så konstigt att jag valde att bli arkitekt som vuxen. Jag tycker mycket om att arbeta i kulturmiljöer, att ta till vara på det som finns och bygga vidare på det befintliga.

För mig finns ingen "arkitekturstil" som är vackrare än någon annan. Arkitektur är för mig inte yta, det är något man upplever med alla sinnen. Allt handlar om rumslighet, mänsklig skala, noggrann detaljering och gedigna material som gör att man intuitivt, som ett barn, kan ta till sig miljöerna. +

ENLIGT MIG

”För mig finns ingen ’arkitekturstil’ som är vackrare än någon annan.”

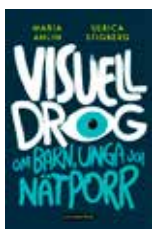
AKTUELLT

Om ingen pratar om det – hur ska man då veta?

Onsdag 22 april kl 19 i Salabackekyrkan är temat ungdomar och nätpornografi, då Ulrica Stigberg, präst på Fryshuset, kommer för att tala om ett beroende som angår många men som få talar om.

Mässa firas i kyrkan kl 18 före själva föreläsningen och fika serveras. Föreläsningen ingår i serien *Berörd av beroende*.

Påskan i våra kyrkor

Under stilla veckan fram till annandag påsk firar vi påskens högtid.
svenskakyrkan.se/uppsala/pask

All wwverksamhet

Svenska kyrkan har något för alla åldrar och för olika intressen.

Se aktuellt program på svenskakyrkan.se/uppsala

Gudstjänster som funkår för alla

12 maj kl 17 firas vardagsgudstjänst med små och stora i Tunabergskyrkan på temat *Gud&Mat*. Efter gudstjänsten finns möjlighet att äta middag tillsammans. Var och en betalar det hen kan. Anmälan till matilda.oldeberg@svenskakyrkan.se

17 maj kl 10 firas sedan *Gudstjänst med små och stora* – med bildstöd, upplevelser, skapande, sång och musik. Kristina Åkerman och Toppenkören medverkar och efteråt blir det pannkakslunch.

Det här är en gudstjänst där det är helt ok att röra sig och höras.

Mozartmässa och Lukaspassion

Två musikhändelser av det större formatet äger rum i domkyrkan i början av april.

Lördag 4 april kl 16 framför Sveriges Radios Symfoniorkester, Radiokören och solister *Mozarts Mässa nr 18 i c-moll*. Dirigerar gör ingen mindre än Herbert Blomstedt, en av Sveriges mest namnkunniga på området med stor bredd och en mängd hedersuppdrag under flera decennier. Solister är Regula Mühlemann, sopran. Hanna Husåhr, sopran. Tilman Lichdi, tenor. Johann Kristinsson, baryton. Tomo Keller är konsertmästare.

Onsdag 8 april kl 19 är det dags för *Lukaspassionen*, baserat på Lukas-evangeliets passionsberättelse och med Rolf Martinsson och Göran Greider som upphovsmän. Göran Greider medverkar själv i konsertens inledning och för framförandet står Orsa kyrkokör och Canzonetta under ledning av Kettil Skarby. Övriga medverkande: Gunilla Öbrink, recitation. Mirjam Hübinette, mezzosopran, Ulf Lundmark, baryton, Alexandra Särström, sopransaxofon, Sven Georg Zeitler, cello och Åsa Sundstedt, orgel. Biljetter till båda konserterna finns att köpa via ticketmaster och i Katedralbutiken, 018-430 36 30.

Ord och bild i domkyrkan i påsk

Kristin Windolf, präst och konstansvarig, om aktuella författarsamtal och utställning runt Stilla veckan:

29 mars–3 maj

Om Vasilis Theodoros utställning *Vid händelsehorisonten* med bilder från Berthåga kyrkogård:

– Det är inte en tillfällighet att utställningen finns i kyrkorummet under fastan och påsken. Döden är en realitet – gravstenarna bär vittne om det. Men döden är inte slutet. Många av fotografierna skildrar ett ljus, en öppning för att döden inte har sista ordet.

1 april kl 18.30

Om samtalet med författaren och kulturanthropologen Mikael Kurkiala:

– I boken *När själen går i exil* tar han upp frågan om avsaknaden av en berättelse för oss moderna människor att leva i. Det är en viktig bok som ger öppningar till ett sätt att leva i större öppenhet för det heliga.

12 april kl 16.30

Om påskdagens samtal med Uppsalaförfattaren Ola Larsmo:

– Jag har träffat bland andra Antje Jackelén och Peter Halldorff i tidigare samtal på påskdagen. Det har varit intressanta samtal om vad påsken har för implikationer i deras liv och för samhället. I samtalet med Ola ser jag mest fram emot att höra om hur han ser på hur han litterärt kan gestalta hopp i en mörk värld.

Wollter samtalar i Gottsunda

Möt konstnären, författaren och kroppsaktivisten Stina Wollter i ett samtal om *konst, kropp och motstånd* 23 april.

Kvällen inleds med veckomässa kl 18 i Gottsunda kyrka. Efteråt följer fika kl 18.30 och samtalet med Stina Wollter kl 18.45. Åsa Enochsson Stjernström leder mässan och samtalet.

Att fördjupas i tro och växa i gemenskap

Helga Trefaldighets kyrka inbjuder till bokcirkel med fika, samtal och kvällsbön tre onsdagar i vår. Start 8 april kl 19.15–21.

Vi läser delar ur boken *Söka och finna Gud i allt – en ignatiansk vägledning till det verkliga livet* av James Martin.

Information och anmälan:
britt-marie.helgesson@svenskakyrkan.se

Dags för Lötenloppet igen

Lördagen 30 maj kl 10 anordnas Lötenloppet vid Heidenstamstorg. Precis som förra året handlar det om motion för alla åldrar, underhållning, priser och ett fint tillfälle att träffas i området.

Håll utkik efter mer info och kontakta gärna christoffer.abrahamsson@svenskakyrkan.se om du vill vara med eller har frågor.

SWISHA DIN GÅVA TILL
900 1223

**DET SVÅRA MED
ATT GÅ HEMIFRÅN**

**LISE KLARAR SIG UTAN
FLOGSTAVRÅLET**

**MANNEN
SOM VERKAR
I DET DOLDA**

**SPÅR AV
GUDS NÄRVARO**

**HÄR STÅR DÖRREN
ÖPPEN FÖR ALLA**